

УДК 347.963(477)

ЩОДО НАСЛІДКІВ НЕЯВКИ ПРОКУРОРА У СУДОВЕ ЗАСІДАННЯ

Лапкін А.В., к. ю. н., докторант

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

Стаття присвячена дослідженню проблем неявки прокурора у судове засідання у кримінальному провадженні. Аналізуються гарантії забезпечення участі прокурора у судовому провадженні. Формулюються пропозиції щодо визначення правових наслідків неявки прокурора у судове засідання.

Ключові слова: прокурор, кримінальне провадження, судове провадження, неявка у судове засідання, закриття провадження.

Статья посвящена исследованию проблем неявки прокурора в судебное заседание в уголовном производстве. Анализируются гарантии обеспечения участия прокурора в судебном производстве. Формулируются предложения по определению правовых последствий неявки прокурора в судебное заседание.

Ключевые слова: прокурор, уголовное производство, судебное производство, неявка в судебное заседание, прекращение производства.

Lapkin A.V. ABOUT CONSEQUENCES OF ABSENCE OF THE PROSECUTOR IN JUDICIAL SESSION

Article is devoted to a research of problems of absence of the prosecutor in judicial session in criminal proceedings.

Achievement of the goals of criminal proceedings to which, in particular, ensuring fast, full and impartial judicial proceedings belongs directly depends on efficiency of execution by the prosecutor of function of maintenance of public charge. In practice cases of absence of the prosecutor in judicial sessions by consideration of criminal proceedings which negatively affect observance of reasonable terms of criminal proceedings are rather widespread.

Problems of absence of the prosecutor in judicial session were not a subject of scientific research. Considering it, the purpose of this scientific article is formulation of suggestions for improvement of regulation of consequences of absence of the prosecutor in judicial session.

The duty to participate in judicial sessions is the necessary making function of maintenance by the prosecutor of public charge. Therefore, absence in judicial session demonstrates non-performance by the prosecutor of the constitutional function of maintenance of public charge assigned to it. In judicial session of the prosecutor nobody can replace. Judicial proceedings cannot be carried out to absence of the prosecutor. Therefore, absence of the prosecutor will paralyze judicial proceedings.

In the criminal procedural legislation of Ukraine there is a gap which consists in lack of any procedural consequences of systematic absence of the prosecutor in judicial session. It leads to violation of the principle of reasonable terms and other principles of criminal proceedings. Considering it, it is offered to add the list of the bases of the termination by court of criminal proceedings such as systematic absence of the prosecutor in judicial session.

Key words: prosecutor, criminal proceedings, judicial proceedings, absence in judicial session, termination of criminal proceedings.

Постановка проблеми. Досягнення завдань кримінального провадження, до яких, зокрема, належить забезпечення швидкого, повного та неупередженого судового розгляду, безпосередньо залежить від ефективності виконання покладеної на прокуратуру функції підтримання публічного обвинувачення.

Водночас на практиці досить поширеними є випадки неявки прокурора у судові засідання під час розгляду кримінальних проваджень, що негативно позначається на додержанні розумних строків кримінального провадження. Особливого суспільного резонансу набуло зумовлене неявкою прокурора у судове засідан-

ня рішення Київського районного суду м. Полтави від 10 серпня 2018 р. про закриття кримінального провадження по обвинуваченню Г.А. Кернеса та інших осіб [1]. Не вдаючись до правової чи суспільно-політичної оцінки цього рішення, зазначимо, що воно привернуло увагу правників і громадськості до наслідків неявки прокурора у судові засідання, які потребують належного теоретичного дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика підтримання прокурором публічного обвинувачення досліджувалася такими науковцями, як В.С. Зеленецький, П.М. Каркач, І.М. Козьяков, М.В. Косюта, І.В. Рогатюк та ін. Однак проблеми неявки прокурора у судові засідання досі не були предметом самостійного наукового дослідження.

З огляду на це **метою статті** є формулювання пропозицій щодо удосконалення регулювання наслідків неявки прокурора у судові засідання.

Виклад основного матеріалу. Конституція України, визначаючи правовий статус прокуратури в нашій державі, покладає на неї, зокрема, функцію підтримання публічного обвинувачення в суді (п. 1 ч. 1 ст. 131-1 Основного Закону). Крім того, підтримання публічного обвинувачення в суді прокурором віднесено Конституцією до основних засад судочинства (п. 4 ч. 2 ст. 129 Основного Закону). З приводу цього у науковій юридичній літературі зазначається, що Конституція України, закріпивши норму, яка зобов'язує прокурора брати участь у суді під час розгляду кримінальних справ, визначила, що ця норма у прокурорській діяльності має відігравати основну роль під час здійснення правосуддя у кримінальних справах [2, с. 7].

Згідно з ч. 3 ст. 36 КПК України участь прокурора в кримінальному провадженні є обов'язковою. Це означає, що прокурор здійснює підтримання публічного обвинувачення у всіх кримінальних провадженнях, за винятком випадків, коли він відмовився від підтримання публічного обвинувачення й обвинувачення підтримується потерпілим, його представником. Водночас вказана норма

покладає на прокурора імперативний обов'язок підтримувати публічне обвинувачення. Норма щодо обов'язковості участі прокурора в судовому розгляді передбачена також ч. 2 ст. 318 КПК України, згідно з якою судовий розгляд здійснюється в судовому засіданні з обов'язковою участю сторін кримінального провадження, крім випадків, передбачених КПК. Також цей обов'язок впливає зі змісту таких засад кримінального провадження, як законність, змагальність, диспозитивність та ін.

Крім того, обов'язок участі прокурорів у судовому розгляді встановлено п. 1.3 наказу Генерального прокурора України «Про організацію діяльності прокурорів у кримінальному провадженні». Крім того, п. 20 цього наказу покладає на прокурора обов'язок «сприяти суду в забезпеченні розумних строків судового провадження. Виключити випадки неявки у судові засідання прокурора без поважних причин. У разі неможливості участі в судовому засіданні заздалегідь письмово повідомляти суд про причину з пропозицією про відкладення засідання» [3].

Це дозволяє зробити висновок, що обов'язок брати участь у судових засіданнях є необхідною складовою частиною функції підтримання прокурором публічного обвинувачення. З цього випливає, що неявка в судові засідання свідчить про невиконання прокурором покладеної на нього конституційної функції підтримання публічного обвинувачення у відповідному кримінальному провадженні.

Важливо наголосити, що свої повноваження щодо підтримання публічного обвинувачення прокурор не може делегувати іншим органам чи посадовим особам, а також ухилятися від їх виконання. Він повинен реалізувати їх особисто і в повному обсязі, що зумовлюється вимогами незмінюваності прокурора у кримінальному провадженні [4, с. 87]. Тобто, у судовому засіданні прокурора – публічного обвинувача ніхто не може замінити. Судовий розгляд не може бути проведений за відсутності прокурора. Про це свідчать положення ч. 1 ст. 324 КПК України, за якими, якщо в судові засідання не прибув за повідомленням прокурор,

суд відкладає судовий розгляд, визначає дату, час і місце проведення нового засідання і вживає заходів для прибуття його до суду.

Аналіз норм КПК України показує, що останній містить певні гарантії забезпечення участі прокурора у судовому розгляді. Так, ч. 1 ст. 324 КПК України передбачає, що суд вживає заходів для прибуття прокурора до суду. Оскільки вказані заходи у цій нормі не конкретизовані, можна зробити висновок, що законодавець має на увазі здійснення судового виклику прокурора у наступне судове засідання. Однак судовий виклик, відповідно до ч. 2 ст. 134 КПК України, застосовується щодо всіх учасників кримінального провадження, участь яких у судовому провадженні є обов'язковою. Інших процесуальних заходів (накладення грошового стягнення, приводу тощо) щодо прокурора суд застосувати не може. Отже, процесуальні можливості суду у забезпеченні участі прокурора у судовому засіданні є вкрай обмеженими. Це не виключає можливості суду вживати певних організаційних заходів, наприклад, звернутися до керівника органу прокуратури з листом про необхідність забезпечення участі прокурора у судовому засіданні. Однак таке звернення не тягне за собою ніяких правових наслідків, крім обов'язку розглянути його і дати відповідь у встановлені Законом України «Про звернення громадян» строки.

Ч. 1 ст. 324 КПК України передбачає, що одночасно із вжиттям заходів для прибуття прокурора до суду, якщо причина неприбуття є неповажною, суд порушує питання про відповідальність прокурора перед органом, що за законом уповноважений притягати його до дисциплінарної відповідальності. Невиконання чи неналежне виконання службових обов'язків розглядається в якості однієї з підстав притягнення прокурора до дисциплінарної відповідальності (п. 1 ч. 1 ст. 43 Закону України «Про прокуратуру»). У дисциплінарній практиці Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів наявні рішення, якими прокурори притягуються до дисциплінарної відповідальності на цій підставі саме внаслідок

систематичної неявки в судові засідання. Так, наприклад, у Рішенні Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів № 245дп-18 від 13 червня 2018 р. констатувалося, що прокурор, який неодноразово не з'являвся в судові засідання, тим самим «не виконав обов'язок, передбачений ч. 3 ст. 36 КПК. Крім того, неодноразовим ігноруванням судових викликів проявив неповагу до суду, що нівелює виконання спільного завдання прокуратури та суду щодо утвердження законності в суспільстві. Такі дії прокурора є неприпустимими і такими, що не сприяють підвищенню авторитету органів прокуратури, а, навпаки, завдають невинуватої шкоди» [5].

Можливість притягнення прокурорів до дисциплінарної відповідальності, хоч і повинна стимулювати їх до належної поведінки, сама по собі не впливає на хід кримінального провадження і не має процесуальних наслідків. Крім того, порядок дисциплінарного провадження, передбачений Розділом VI Закону України «Про прокуратуру», є складним і тривалим, що виключає оперативність прийняття рішення про притягнення прокурора до дисциплінарної відповідальності за фактом неявки у судові засідання. Тому вказаний засіб реагування суду на неявку прокурора у судові засідання не може розглядатися як дієва гарантія забезпечення участі прокурора в судовому розгляді.

Ч. 2 ст. 324 КПК України встановлює, що за неможливості подальшої участі прокурора в судовому провадженні він замінюється іншим у порядку, передбаченому ст. 37 КПК України. Наявність вказаних положень у статті, яка регламентує наслідки неприбуття прокурора у судові засідання, дозволяє зробити висновок, що законодавець пов'язує заміну прокурора із його неявкою до суду, зокрема на підставі звернення суду. У свою чергу, ст. 37 КПК України передбачає, що якщо прокурор, який у відповідному кримінальному провадженні здійснює повноваження прокурора, не може їх здійснювати через задоволення заяви про його відвід, тяжку хворобу, звільнення з органу прокуратури або з іншої поважної причи-

ни, що унеможлиблює його участь у кримінальному провадженні, повноваження прокурора покладаються на іншого прокурора керівником відповідного органу прокуратури. Оскільки саме керівник органу прокуратури визначає підстави для заміни прокурора і приймає відповідне рішення, звернення до нього суду може мати лише рекомендаційне значення і не зобов'язує керівника органу прокуратури до вжиття яких-небудь заходів щодо заміни прокурора.

Також необхідно враховувати, що КПК України допускає можливість колективного виконання повноважень прокурора у кримінальному провадженні. Так, за необхідності керівник органу прокуратури може визначити групу прокурорів, які здійснюватимуть повноваження прокурорів у конкретному кримінальному провадженні, а також старшого прокурора такої групи, який керуватиме діями інших прокурорів (ч. 1 ст. 37 КПК України). У разі створення групи прокурорів кожен із її членів діє як прокурор у кримінальному провадженні; за неможливості здійснення ним повноважень прокурора у кримінальному провадженні ці повноваження можуть здійснювати інші члени групи. Це означає, що у випадках, коли підтримання публічного обвинувачення здійснюється групою прокурорів, участь у судовому засіданні хоча б одного з них дозволяє провести таке судове засідання і забезпечити реалізацію функції публічного обвинувачення. Це повинно забезпечити можливість оперативної заміни за рішенням старшого прокурора групи одного члена групи (який, наприклад, захворів, перебуває у відраженні чи бере участь в іншому судовому засіданні) іншим прокурором зі складу групи для забезпечення участі у судовому засіданні. З іншого боку, групи прокурорів створюються не як загальне правило, а як виняток – лише за необхідності, тобто у складних, багатоепізодних кримінальних провадженнях, у яких один прокурор не в змозі виконати свої повноваження самостійно. Сама по собі наявність групи прокурорів не гарантує їх участі у судових засіданнях, тому розглядати їх існування за принципом «чим численніша група

прокурорів, тим більша вірогідність, що хтось із них з'явиться у судове засідання» не є коректним.

З викладеного можна зробити висновок, що закон фактично не надає суду жодних дієвих повноважень, щоб вплинути на неявку прокурора у судове засідання. Єдиним процесуальним наслідком, який КПК України передбачає в разі неявки прокурора у судове засідання, є необхідність відкладення останнього. Фактично, це має відбуватися стільки разів, скільки прокурор не з'являється у судове засідання, тому систематична неявка прокурора може затягнути судовий розгляд кримінального провадження на невизначено довгий строк. Як наслідок, страждають інтереси справедливого правосуддя, кримінальне провадження втрачає своє правове і соціально-виховне значення, а його учасники позбавляються гарантованого Конституцією України й основоположними міжнародними актами з прав людини права на судовий захист.

Передусім така ситуація створює передумови порушення засади розумних строків кримінального провадження, що гарантується п. 3 ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права (право бути судимим без невинуватої затримки), ч. 1 ст. 6 Європейської конвенції про захист прав людини й основоположних свобод 1950 р. (право на справедливий і публічний розгляд справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом), низкою рішень Європейського суду з прав людини: § 155 «Макфарлейн проти Ірландії» [6], § 27 «Мессі проти Сполученого Королівства» [7], § 107–118 «Сельмуні проти Франції» [8]. Порушення цієї гарантії характеризується таким правовим принципом, як «затримка у відправленні правосуддя дорівнює відмові в правосудді».

Ці положення підтримуються і в нормах національного законодавства. Зокрема, в ч. 1 ст. 21 КПК України зазначено, що кожному гарантується право на справедливий розгляд і вирішення справи в розумні строки. У ч. 5 ст. 28 КПК України визначено, що кожен має право, щоб обвинувачення стосовно нього в найкоротший строк стало предметом судо-

вого розгляду або щоб відповідне кримінальне провадження щодо нього було закрито. Аналогічне положення містить ч. 1 ст. 283 КПК України, яка закріплює право особи на розгляд обвинувачення проти неї в суді в найкоротший строк або на його припинення шляхом закриття провадження. У ч. 1 ст. 318 КПК України встановлено, що судовий розгляд має бути проведений і завершений протягом розумного строку.

З огляду на це в КПК України повинні бути закріплені чіткі процесуальні наслідки неявки прокурора у судове засідання, які б гарантували додержання засади розумних строків судового провадження. Слід звернути увагу на те, що ситуація, коли неявка одного з учасників судового провадження повністю унеможлиблює його проведення, допускається лише у кримінальному судочинстві. Наприклад, у цивільному судочинстві діє правило, відповідно до якого неявка у судове засідання будь-якого учасника справи за умови, що його належним чином повідомлено про дату, час і місце цього засідання, не перешкоджає розгляду справи по суті, крім визначених законом випадків (ст. 223 ЦПК України). Стосовно позивача діє правило, що у разі його повторної неявки в судове засідання без поважних причин або неповідомлення ним про причини неявки суд залишає позовну заяву без розгляду, крім випадку, якщо від нього надійшла заява про розгляд справи за його відсутності і його нез'явлення не перешкоджає вирішенню спору (ч. 5 ст. 223 ЦПК України). В адміністративному судочинстві діє правило, згідно з яким у разі неявки позивача в судове засідання без поважних причин або неповідомлення ним про причини неявки, якщо від нього не надійшла заява про розгляд справи за його відсутності, суд залишає позовну заяву без розгляду, якщо неявка перешкоджає розгляду справи. Якщо відповідач наполягає на розгляді справи по суті, справа розглядається на підставі наявних у ній доказів. До позивача, який не є суб'єктом владних повноважень, ці положення застосовуються лише у разі повторної неявки (ч. 5 ст. 205

КАС України). Аналогічні правила встановлені у господарському судочинстві (ч. 4 ст. 202 ГПК України).

У науковій юридичній літературі обґрунтовується концепція кримінального позову, в якості якого розглядається звернення прокурора до суду з обвинувальним актом [9, с. 106]. У цьому відношенні прокурора можна розглядати як позивача у кримінальному провадженні. Відповідно, виглядає логічним застосування до прокурора у кримінальному судочинстві наслідків неявки позивача в судове засідання без поважних причин або неповідомлення ним про причини неявки у вигляді припинення судового провадження, які є тотожними для всіх видів судочинства (в т. ч. адміністративного судочинства, в основі якого, як і кримінального, лежать публічно-правові відносини). Зокрема, таким наслідком вбачається закриття кримінального провадження судом у разі систематичної неявки прокурора в судове засідання, яка відповідає наслідкам неявки в судове засідання позивача, передбаченим у всіх інших, крім кримінального, видах судочинства України.

Висновки. На підставі викладеного можна констатувати, що у кримінальному процесуальному законодавстві України наявна прогалина, яка полягає у відсутності будь-яких процесуальних наслідків систематичної неявки прокурора у судове засідання, які б дозволили забезпечити додержання розумних строків та інших засад кримінального провадження у відповідній справі. З огляду на це пропонується доповнити перелік підстав закриття судом кримінального провадження, передбачених ч. 2 ст. 284 КПК України, такою, як систематична неявка прокурора у судове засідання. Під систематичністю варто розуміти неявку належним чином повідомленого прокурора у судові засідання три рази поспіль без поважних причин. Водночас у ч. 2 ст. 324 КПК України необхідно закріпити обов'язок суду повідомляти керівника органу прокуратури про випадки повторної неявки прокурора у судове засідання без поважних причин.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Ухвала Київського районного суду м. Полтави від 10 серпня 2018 р. у справі № 638/4399/15-к. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/75812065>.
2. Каркач П.М. Державне обвинувачення в суді за новим кримінальним процесуальним законодавством України: навч. посіб. Харків: Право, 2013. 184 с.
3. Про організацію діяльності прокурорів у кримінальному провадженні: наказ Генерального прокурора України № 4 гн від 19 грудня 2012 р. URL: http://www.gp.gov.ua/ua/gl.html?_m=publications&_t=rec&id=94102.
4. Лапкін А.В. Принцип незмінюваності прокурора у кримінальному провадженні. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки». 2015. Вип. 2. Т. 3. С. 85–89.
5. Рішення Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів № 245дп-18 від 13 червня 2018 р. URL: http://www.kdkp.gov.ua/ua/commission_decision.html?_m=publications&_t=rec&id=1382.
6. Рішення ЄСПЛ по справі «Макфарлейн проти Ірландії» (31333/06), Велика палата Європейського суду (2010): URL: <http://zakonbase.ru/content/base/183313/>.
7. Рішення ЄСПЛ по справі «Мессі проти Сполученого Королівства» (14399/02), Європейський суд (2004). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-67470%22%5D%7D>.
8. Рішення ЄСПЛ по справі «Селмуні проти Франції» (25803/94), Велика палата (1999). URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_374.
9. Юрчишин В.М. Функції прокурора у досудовому розслідуванні: теорія і практика: дис. ... док. юрид. наук: 12.00.09. Запоріжжя, 2016. 443 с.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХЕРСОНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІСТОРИКО-ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

**СУДОВА ТА СЛІДЧА ПРАКТИКА
В УКРАЇНІ**

Випуск 7/2018

Херсон-2018

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор:

Сайчин Олександр Сергійович – завідувач кафедри галузевого права Херсонського державного університету, д.ю.н., професор.

Заступники головного редактора:

Стрельцов Євген Львович – завідувач кафедри кримінального права Національного університету «Одеська юридична академія», вчений секретар Південного регіонального наукового центру Національної академії Правових наук України, член-кореспондент Національної академії Правових наук України, д.ю.н., доктор теології, професор, заслужений діяч науки і техніки України.

Сотула Олександр Сергійович – професор кафедри галузевого права Херсонського державного університету, д.ю.н., професор.

Відповідальний секретар:

Гавловська Аліна Олександрівна – доцент кафедри галузевого права Херсонського державного університету, к.ю.н.

Члени редакційної колегії:

Бевзенко Володимир Михайлович – суддя Касаційного адміністративного суду у складі Верховного суду, д.ю.н., професор.

Василяк Дмитро Костянтинівич – суддя Херсонського окружного Адміністративного суду, к.ю.н.

Василяк Костянтин Леонідович – голова Господарського суду Миколаївської області.

Волошин Юрій Олексійович – завідувач кафедри міжнародного права Навчально-наукового інституту Міжнародних відносин Національного авіаційного університету, д.ю.н., професор, Заслужений юрист України.

Галуцько Віра Миколаївна – професор кафедри історії та теорії національного і міжнародного права Херсонського державного університету, д.ю.н., доцент.

Закурін Микола Костянтинівич – суддя Господарського суду Херсонської області, к.ю.н., доцент.

Іванищук Андрія Анатолійовича – професор кафедри галузевого права Херсонського державного університету, д.ю.н., доцент.

Коровайко Олександр Іванович – голова Апеляційного суду Херсонської області, д.ю.н.

Кубічек Павол – завідувач кафедри комерційного права Інституту приватного права Пан'європейського університету, д.ю.н., професор (Республіка Словаччина, м. Братислава).

Литвинов Олексій Миколайович – завідувач кафедри кримінального права та кримінології Харківського національного університету внутрішніх справ, д.ю.н., професор.

Лукашевич Віталій Григорович – завідувач кафедри кримінального процесу та криміналістики Класичного приватного університету, д.ю.н., професор, Заслужений юрист України.

Маковій Віктор Петрович – завідувач кафедри цивільно-правових дисциплін Одеського державного університету внутрішніх справ, к.ю.н., доцент.

Мельник Роман Сергійович – професор кафедри адміністративного права Київського національного університету імені Тараса Шевченка, д.ю.н., професор, старший науковий співробітник.

Рябініна Тетяна Кимівна – завідувач кафедри кримінального процесу та криміналістики Південно-Західного державного університету, к.ю.н., професор, Заслужений юрист Російської Федерації (Російська Федерація, м. Курськ).

Слінько Сергій Вікторович – професор кафедри кримінально-правових дисциплін Харківського національного університету внутрішніх справ, д.ю.н., професор.

Фріс Павло Львович – завідувач кафедри кримінального права Навчально-наукового Юридичного інституту Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, д.ю.н., професор, заслужений діяч науки і техніки України.

Шутак Ілля Дмитрович – професор кафедри теорії та історії права Приватного вищого навчального закладу Університету Короля Данила, д.ю.н., професор, заслужений діяч науки і техніки України.

**Журнал «Судова та слідча практика в Україні»
є фаховим виданням на підставі Наказу МОН України
№ 1604 від 22.12.2016 року (додаток 9)**

**Науковий журнал включено до міжнародної наукометричної бази
Index Copernicus International (Республіка Польща)**

**Затверджено відповідно до рішення вченої ради
Херсонського державного університету
(протокол від 28.11.2018 р. № 4)**

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації – серія KB 21992-11892P
від 31.03.2016 р. видане Міністерством юстиції України

Офіційний сайт видання: www.ssp-journal.in.ua

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СУДОУСТРОЮ ТА СТАТУСУ СУДДІВ

Лісна І.С. МОДЕРНІЗАЦІЯ СТАТУСУ СУДДІВ..... 5

СЕКЦІЯ 2

СУДОВА ПРАКТИКА РОЗГЛЯДУ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОВАДЖЕНЬ

Княшко О.О. ЗАКОНОДАВСТВО ПРО ПОСЯГАННЯ НА ЖИТТЯ
ДЕРЖАВНИХ ДІЯЧІВ У ХVІІІ – ХІХ СТОЛІТТЯХ НА ТЕРЕНАХ УКРАЇНИ..... 10

Лапкін А.В. ЩОДО НАСЛІДКІВ НЕЯВКИ ПРОКУРОРА У СУДОВЕ ЗАСІДАННЯ..... 15

СЕКЦІЯ 3

ПРАКТИКА ГОСПОДАРСЬКИХ СУДІВ УКРАЇНИ

Кучма О.Л. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВИНУВАТОЇ ОСОБИ ЗА ШКОДУ,
ЗАВДАНУ ВНАСЛІДОК ДОРОЖНЬО-ТРАНСПОРТНОЇ ПРИГОДИ..... 21

СЕКЦІЯ 4

ПРАКТИКА РОЗГЛЯДУ СУДАМИ ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ

Бондар І.В. ЮРИСДИКЦІЯ ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ, ЩО ВИНИКАЮТЬ
З ОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ПРАВОВІДНОСИН..... 26

Валецька О.В. АНАЛІЗ СУДОВОГО ПРЕЦЕДЕНТУ В СПРАВАХ ПРО ПЕРЕВЕДЕННЯ
ТА ПЕРЕМІЩЕННЯ В ТРУДОВИХ ВІДНОСИНАХ..... 32

СЕКЦІЯ 5

ПРАКТИКА АДМІНІСТРАТИВНИХ СУДІВ УКРАЇНИ

Хрідочкін А.В. ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ СПРАВ
ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ СУДАМИ УКРАЇНИ..... 38

СЕКЦІЯ 6

ПРАКТИКА РОЗГЛЯДУ СУДАМИ СПРАВ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Волік В.В. ПИТАННЯ РОЗВИТКУ ЦИФРОВОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ
В ТРАНСПОРТНІЙ ГАЛУЗІ ТА ЗВ'ЯЗОК З АДМІНІСТРАТИВНИМ СУДОЧИНСТВОМ..... 45

СЕКЦІЯ 7

СЛІДЧА ПРАКТИКА В УКРАЇНІ

Белкін Л.М. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ 2012 РОКУ
ЯК ЗАСІБ ВИПРАВДАННЯ СВАВІЛЛЯ СИЛОВИХ СТРУКТУР..... 51

Гумін О.М., Йосипів А.О. ЗЛОЧИННІСТЬ ТА БЕЗРОБІТТЯ:
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТА ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК..... 59

Самойленко О.А. ХАРАКТЕРИСТИКА ТЕХНОЛОГІЙ
ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНІВ У КІБЕРПРОСТОРІ..... 64

Тронько О.В. ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ
ЗА НАПРЯМОМ БОРОТЬБИ З КОНТРАБАНДОЮ..... 72